

LITERARIES

Intimes

L'estiu és fos; i tu al seu darrera
com oronell marxant de l'hivern crú,
t'en ets anat, al lluny, aon t'espera
l'oblit de mi, amb més amor per tu.

Oh, mon cruel destí!, la primavera
en mig de cants i olors, l'amor va dú
i avui, fatal dissort! tot el que era
aucells i flors i amor tot s'ho endú.

Com d'un cometa fou ta permanència.
fugaç va ésser ta llum, i de l'essència
un sant amor nasqué, que ara s'esmuny.

S'esmuny... i ai! no haig de tornà a veure
mon anyorat estel. Com sagrat deure
etern, viurà en mon cor eix tros de cel.

He entrat tristici, com un captaire,
en eixa obaga, per mi tan beneïda;
cerco la llum, la vida i l'aire:
tansols ton record, nova salut m'anima.

Devot mon ser, silent s'atança,
tement despertar ta imatge condormida;
aquí tot viu la remembrança
d'un temps excels, d'amor, de goig i vida.

Encara avui aquesta roca,
les ombres de nostres sers, units, cubria:
nostre seient fou eixa soca;
humida encara és dels plors de despedida.

Dolç clot, de tu encara serva,
l'herbei que hi floreix, de tan gemat encisa:
fresc ton perfum se sent en l'herba:
tes petxades en el sòl hi són divines.

El sòl no és post, sos raigs encara
placívol extant damunt la vall tranquil·la
un mateix raig era suara
guirnalda suau, que nostres caps junyia,
I ara ja ets lluny; sols una llàgrima,
que al marxar m'he ets dat, és l'única relíquia
del teu amor. Més aquí l'ànima
teva, serà venerada, en tant jo visca.

EROS

La mare pobre

Va per l'almoïna, de porta en porta,
i el pà demana, pel seu fillet;
sempre sospira; res l'aconhorta,
i al infant mira, mig mort de fret.

Ell és sa joia; ell és sa vida,
per ço l'abraça, tan dolçament;
sols per ell guarda un amor sens mida;
sols ell ocupa son pensament.

Quan amorosa el dú en sos braços
li apar que dugui lo món sencer.
Be ho és per ella, des que entre abraços
va dar-li, alegre, son bes primer.

Que hermós el troba; que bell el mira!
i no ha d'estimar-lo, si és del seu cor?
Fins en bells somnis, sempre l'ovira.

Com l'estima ara, fins a la mort!
Que li fa a n'ella que, un altre dia,
el fill l'oblidi, per sempre més?
Fer-li carícies, és sa alegria.

Sense aquell àngel, el món no és rés.
Quan el nin plora, esgrogueïda
amb va-i-ve el gronxa sobre son pit,
doncs son plor li obra fonda ferida,

i està anguniosa fins que's dormit.
De les almoïnes que li en fan gràcia,
res ella en tasta, tot per l'infant;
no n'és queixosa de sa desgràcia;

ella voldria veure'l ben gran.
Sols en silenci, per l'hivernada,
quan no li donen, ni un rosegó
la mare plora, acongoixada,

més que per ella, per l'infantó.
Va per l'almoïna de porta en porta,
portant als braços a son fillet,
fins que algú dia la trobin morta,
prop d'una porta, de fam i fret.

RAFAEL VILA I BARNILS

